

Yaşama Tutunduğum Her Satır

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Nisan 2017

Zor olduğunu sen de biliyorsun ve dediklerim haricinde deme zorunluluğu hissedip boğazıma takılan nice cümle oysaki takır takır konuşurdum öncesinde ve hep de beyan ederdim içimde ne varsa. Ya şimdi? Hele ki varlığından ziyade sunduğun varlıksız temenniler ve köşeye sıkıştığım hicap yüklü duygu batağında...

Susmaların güncesi aslında yazdığım her satır her şiir belli ki konuşlu olmak hüzne en büyük takılmışlık kadar da süreci boğan ve duygusuz terennümler yerleşik yüzleri ile insan dalyaları.

Son bulmasını dilediğini söylesem ne diyeceğini de adım gibi biliyorum ve adımladıklarımla kat etmeyi düşündüğüm sitemleri de fazlaca algılamama gayreti içersindeyim.

Neyden ibaretim ya da neye delalettir bu sessizlik o da yanılığımın izahı belki de kopçalamayı bilmediğim şirret bir elbise askıları omuz yerine boğaza takılı ve yine cürüm neticesi hangi akla hizmetse sorgulandığım ki yine tarafımca zira insanlara çok şey borçluyum. Öncelikle...

Aslında evveliyat çok da derdim olmamalı, derdim lakin zikredilen pek de yenip yutulacak cinsten değil hani. İşin tuhafı, çok fazla yeknesak ve bir o kadar duru yine karmaşık addedilen ve derme çatma bir iskelet üzeri yergi ve yargı dolu.

Sana gelince...

Darp edildiğim de ayan beyan hele ki sıdkı sıyrılmış iken insanın pek de gözü görmüyor neyle itham edildiğinden ziyade insanların zorunun ne olduğu hem de bir ömür hatta işin içine katacağım insanların başında...

Al sana bir üç nokta daha şimdi desem ki; o zaman da mezardakilerin ruhu acıyacak ama benimki hepten paramparça yine de rahmet okumak en güzeli hele ki çektikleri vicdan azabı eminim ki ruhlarını cehenneme tetikleyecek bariz bir sunumu da kaderin.

Cebelleştığım sadece ölüler olsa pek de sorun etmeyeceğim ama her nasılsa tanımadığım silüetlerle keşiştikçe yolum iyice çatallaşiyor iç sesim.

"Hadi" diyorum kendi kendime:

"Suçlu olmam mümkün mü?"

Lakin suçlu addedilen bir varlıktan ibaretim bu yüzden kafamı kuma gömüp imge arayışındayım. Somut söylemler sunmuşken en yakınlarıma, esefle kınanmak iken düşen payıma bu da yetmezmiş gibi hak ihlali yaptığım düşüncesiyle az yemedim hani kendimi ve devingen süreç her nasılsa ritüel bir seyir aldı.

Sev ve suçlan.

Sevmesen de sanıksın; öldürmesen de suçlu.

İhya edilesi bir ömür dilemişim oysa: Asla ve asla rencide edilesi değil yine de taviz vermediğim gün gibi aşikâr.

Sevmelerle yoğrulmuş bir benlik mademki Yaradan'ın takdiri şimdi durduk yerde illa ki birilerinden nefret mi etmem gerekiyor?

Denemediğimi sanıyorsan yanıyorsun lakin berbat bir duygu hele ki bir de ötekileştirilen bir toplumun da mensubuysan.

Bu gün laflarken can dostumla döndük dolaştık aynı noktaya geldik ki o da çok kaygılı aslında aklı başında herkes kaygılı ve bir o kadar da muzdarip. Durduk yerde bölünen bir ekmek gibi ve yemeyeceğimiz halde lokma lokma ettiğimiz ve ziyan ettiğimiz bir ömür aslında ömürler hele ki zan altında kalmak yok mu? Ben kendimden geçtim çocuklara bakınca içim acıyor: Boyundan büyük laf eden nice çocuk ve ebeveynlerinin de umurunda değil zaten hayatın sunumunda öngörülen yetmezmiş gibi başlarından gitsin diye paranın gücünü kullanan nice cahil ana-baba. Belki de anne olmadığım için yine suçlu addedileceğim ama ben de kıyısından köşesinden nasıplendim hani anneliği. Yoksa ne işim olur durduk yerde yorum getirmeye hele ki zamanında öğretmenlik yapmış biri olmamdan öte bilip bilmemek: Öncelikle sevginin neye tekabül ettiğinin ve ayrıca pedagojik bir öngörü ki mal edilen yine eğitimciler tarafından hem de aklı başında ve destur sahibi nice uzman. Sonuç itibariyle bir elimin beş parmağını geçmese de öğretmenlik yaptığım yıllar.

Süreç de insan denen mahlûk da çok izafî ve ne yazık ki pek adil olmadığı su götürmez bir gerçek. Zamansız beyanları hayatın, farklı sunumları riya denen illetin ve her nasılsa kırık bir dümenle giden o gemi: Bilfil can yeleklerini rehin veren nice yolcu hem de battığından ziyade tahammül bile edemezken gidişata yine de kalıp yargılar iken peşkeş çekilen ve yalanlar iken gözün soka soka seni yok saydıkları.

Z/amansız da çoğu ölüm belli ki kaderin tecellisi demelerle kendimizi avuttuğumuz ama en çok içimizi burkan sebebiyet verip de görmezden gelen sanırsın ki adsız bir gölge peyda olan ve bir o kadar da sorumsuz kimine göre ve yeri geldi mi sorun addedilen mefhumun sonuç odaklı nişanesini de görmezden gelip sona kurduğumuz sayacın aniden infilak ettiği.

Dip sancısı tuttu yine ölü imgelerin ve somurtuk mizacını gecenin yâd ettikçe düne takılı aklımla imledim öncelikle kendimi sonra da elimden kayıp gidenleri ve belki de elimden kayıp giden değerli ganimet idi sessizliğim ve yeminimi bozdum bir kez yeter ki yaşama sevincimi çalanlara okuduğum rahmetle yıkansın tüm kiri ölü ruhların hele ki yaşayıp da ölü bir imge taklidi yapan her cümleye de bilfiil ihanet etmekten geri dursun iç sesimin ahengi ile yaşama tutunduğum her satır.